

сто мѣсто дѣто е сега Търново. Баща му на Симеоново врѣме бѣше пристигналъ на голѣмы почести, и той ся удостои да стане зеть царскый като ся ожени за единъ отъ Симеоновыгѣ дѣщери. Споредъ юначеството си и споредъ богатството си той бѣше и въ Петрово врѣме единъ отъ най-първыгѣ Велможи, но самъ той са владаше тѣй като да отдаваше твърдѣ малко почетѣ на высокый си санъ. Той като че не обычаше голѣмыцѣ, туй дѣто са казвахъ Бодѣрья. Ако и царскый зеть той не тачаше царскыгѣ хора. Царски хора сѣ, казуваше той, тѣзи които си проливать кръвь-тѣ за царя и за царството; тѣзи които слугуватъ вѣрно на господаря си, тѣ сѣ неговыгѣ най-ближни сродници. Кѣмъ онѣзи пакъ отъ голѣмыцѣ Бѣлгари които бѣхъ зели да подражавать Гръцкый животъ. бѣше неистощимъ, въ горчивы и бодливы присмѣхы: кѣмъ гърцыгѣ чиновници които Марія, Петровата жена, бѣше привела отъ Цариградъ и настана на работѣ, той не отдаваше никаквѣ почетѣ, особенно пакъ прислужницѣтѣ нейны имаше той въ голѣмо прѣзрѣніе. По много струвать, често казуваше, мойгѣ власи козари, отъ колкото тѣзи Гръцы чеснари. И понеже единъ отъ тѣзи гърцы бѣше показалъ желаніе да му стане кумъ и да му кръщава дѣцата, “сѣ каквы имена, попыта го Той ще ги наричашъ?” Ще ги наричамъ, отговори Гъркѣтъ, сѣ имената на императорскѣтъ фамиліѣ.